

illet en. Nem áll fenn viszont azonosság két mozzanatban. Különbözik ugyanis övét I a Messiás mindabban, ami következménye a Maga abszolút létezmódjának (Atyám, Atyátok - 2c num). De különbözik abban is, ami a maga emberi individuumának bens sajátossága; hiszen e tekintetben mi, emberek is mind különbözünk egymástól. A léttartalmi azonosság tehát a szeretet-létalapban való azonosságot jelenti.

Mint mondtuk, folyik ebb I a magatartásbeli azonosság. Övéinek irgalmasnak és tökéletesnek kell lenniök, mint Mennyei Atyjuknak. (Lk 6,36; Mt 5,48) Övéinek el kell tanulniok a Messiástól a szelídséget és alacsonyszív séget; úgy kell egymást szeretniök, ahogyan szeretett minket; úgy kell megmaradniuk az szeretetében, ahogyan megmarad az Atya szeretetében; ugyanúgy a szolgálatra kell beállítaniuk életüket, ahogyan ezt Nála látták. (Mt 11,29; Jn 13,35; 15,12.10; Mt 20,28; Mk 10,44; Lk 22,27) Különös er vel nyomatékozza ezt az utolsó vacsorai lábmosás: „Ha én, az Úr és a Mester megmostam lábatokat, akkor tinek is mosnotok kell egymás lábát. Példát adtam nektek, hogy ti is úgy tegyetek, ahogyan én tettem veletek”. (Jn 13,14-5)

A Messiás „példát adott” nekünk a Maga életével. Példája elmondta, hogyan kell élnünk, ha helyet akarunk kapni Vele és Mellette az Atya házában. Nincs mód ennek a példát-adásnak kikarikázására, zárójelbe-teszésére. Ha mi tágas kapukon és széles utakon is eljuthatnánk oda, ahová emberi alakot öltvén csak sz k kapun és keskeny úton, a Maga útján juthatott el, nagyobbak lennénk Nála. Mi sem kaphatjuk meg olcsón azt, amiért Neki drága árat kellett lefizetnie. Individuális sajátosságaink, valamint a nekünk jutó történelmi szerepkör különböz sége (78c num) folytán „árfizetéseink” (27e num) különböz nagyságúak lehetnek ugyan, de mindannyiunknak fizetnünk kell. Ezért folytatja fentebbi szavait a következőkkel: „Bizony, bizony mondom nektek: nem nagyobb a rabszolga uránál, a küldött sem az t küld nél”. (Jn 13,16)

*****

AZ ÉLETUNT BESZÉLGETÉSEI

Kihez beszéljek mainapság? – Az emberek mohók, s akire az ember számít, annak nincs szíve.

Kihez beszéljek mainapság? – Nincsen többé igazságos ember, a földön a gonoszak uralkodnak.

Kihez beszéljek mainapság? – Az országot a b n ársz-totta el, s ez határtalan, határtalan.

(Kr. e. II. évezred, Egyiptom)

MÉCS LÁSZLÓ

VADÓCBA RÓZSÁT OLTOK, HOGY SZEBB LEGYEN A FÖLD

Május. Rózsálló reggel. Remény, ígélet, harmat.
A szélbe fütörésem a hajnalos vigalmat.
Kószálni jött ma kedvem: apostolok lovára
kapok s vaktában érek egy messzi kis tanyára.

A kakas még az ólban pitymallatot rikongat,
az égbe fúrt pacsirta fittet hány éji gondnak,
dalától messze rebben bimbóról bánat, szender.
A ház el tti kertben a kis padkán egy ember.

Apokaliptikus, vad formája és nézése:
a félszemére vak és helyén gödör van vésve,
haja nyíratlan, fél- sz, bozontos, mint szakálla,
bakancsa és kabátja dróttal van összezárva.

A reggelt ráköszöntöm, mert testvér-mód kíváncsi
vagyok sorsára s kérdelem: Mi jót csinálgat, bácsi?
Zord, bömböl beszéde minden zugot betölt:
„Vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld!”

Nagy kert. S amerre nézek, száz rózsza rózsza hátán,
ráfutva fára, falra, ribizkén ül, salátán,
vad összevisszaságban, befonva minden ösvény,
s bimbó bomol bel lük özönnel, egy se fősvény.

Közöttük ül, szemezget e félszent, félig rült
s beszélni kezd, lemetszve egy vadhajtást a t rül:
„...Az Élet mosolyogva száguldott hajnal-hintón,
harmatja, csókja égett minden új ember-bimbón:

s diplomaták, bitangok öt évig kaszabolták
ágyékok szép vetését... a földet letarolták...
fiam, szemem kil tték... s mit elrontottak k:
vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld!

Most konferenciáznak a nagy szélhámosok,
hogy csírában megöljék, mi újra él, mozog...
S míg lakomákon d zsöl, ki milliókat ölt:
vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld!”

Testvéri szánalomból a szívem rádoromból:
Bátyám, én lelket oltok az evangéliomból,
mid n kobzom jóságos zenéj verset költ:
vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld!

A költ